

שטיינר, מיכאל ("מיכה")



בן קורט ויהודית. נולד ביום ט' בשבט תש"ה (23.1.1945) בברלין, בירת-גרמניה, בימיה האחרונים של מלחמת-העולם השנייה. בשנת 1952 לאחר שנמלט יחד עם אמו מארץ קומוניסטית ולאחר מסעות מייגעים הגיעו לארץ והתיישבו בפתח-תקוה בדירה קטנה אשר הכין להם אבי-המשפחה, שעלה לפנייהם לארץ. למרות קשיי-השפה מצא מיכאל שפה משותפת עם חבריו והתחבב על מוריו בשל שקדנותו.

כן אהב את הטבע — את כלבו ואת ציפוריו שהיו רעיו בביתו וכל שיח וצמח בשדה היו לו חברים ומקורבים. מיכאל למד בבית-ספר יסודי וסיים את לימודיו בו ולאחר-מכן למד את מקצוע המסגרות באופן יסודי, כי כוונתו היתה לבוא לעזרת המשפחה מאחר שמצבה הכלכלי היה קשה. הוא נטה לספורט ואהב את הטיוול בארץ כשהוא רכוב על גבי אופניים. במאי 1964 גויס לצה"ל והתנדב לחיל-הצנחנים. מיכאל לא התאמץ להבליט את עצמו במיוחד בין חבריו אך הכל ידעו כי אפשר לסמוך עליו ובשל כך אהבו אותו. מיכאל היה מלא בטחון עצמי, חברותי, מוכן לעזור לזולת, אבל על כל אלה היתה צניעותו רבה. כאשר שוחרר מן הצבא חזר לביתו אולם הוא היה מחוסר עבודה והמצב בארץ בימים ההם היה קשה. משפחתו רצתה שהוא ימצא את מקומו בחוץ-לארץ אך הוא מאן לשעות לפניות של בני-משפחתו בטענו כי רק בארץ מקומו. ביוני אמר להתחתן והחליט לרהט את דירתו במו ידיו, אף-על-פי שמקצועו לא היה מקצוע הנגרות. אך לא כאשר תיכנן היה. מזמן לזמן היה יוצא למילואים וכן נקרא לדגל לפני מלחמת ששת הימים, וביום השני לקרבות, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), נפל בקרב שנערך במערך המבוצר של שיך-ג'ראח בירושלים הבירה. הוא נפל מצרור אשר בא מאחד הבתים שאליהם עבר חלק מהירדנים שבמערך. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. בספר "מארייות גברו" של מפקדת הצנחנים הוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור קרבו האחרון.